

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 661/2025-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcov Miroslava Duriša a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Podielnícke družstvo SKARABEUS-AGRO Veľké Raškovce**, Veľké Raškovce, IČO 31 718 493, zastúpeného BUCSKO – advokátska kancelária, s.r.o., P. O. Hviezdoslava 56/98, Veľké Kapušany, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/8/2024 z 25. júna 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 21. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3Cdo/8/2024 z 25. júna 2025 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Okrem toho žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu sa žalobou podanou Okresnému súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) 25. septembra 2020 domáhal proti štátnemu podniku Slovenský vodohospodársky podnik, štátny podnik, Radničné námestie 8, Banská Štiavnica, IČO 20 2006 6213 (ďalej len „žalovaný“) zaplata 28 714,29 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia na tom skutkovom základe, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností zapísaných na LV č. ■■■ v katastrálnom území ■■■, pričom na parcelách registra „■“ parc. č. ■■■■■■■■■■ a ■■■■■ sa nachádzajú stavby žalovaného – hrádze v celkovej výmere 76 200 m². Tvrdil, že neúspešne vyzval žalovaného na uzavretie

nájomnej zmluvy, čo sa týka predmetných stavieb. Žalovaný bez právneho dôvodu užíva cudziu vec, čím sa na úkor sťažovateľa bezdôvodne obohacuje.

3. Žalovaný v konaní vzniesol námietku nedostatku pasívnej legitímácie, ktorú odôvodňoval tým, že medzi stranami sporu neexistuje právny vzťah z bezdôvodného obohatenia, z ktorého by sťažovateľovi vzniklo právo na požadované peňažné plnenie od žalovaného, keďže žalovaný (ako štátna organizácia Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky určená pre správu vodných tokov) neužíva pozemky vo vlastníctve žalobcu a ani veci (objekty) na týchto pozemkoch nie sú a nikdy neboli v jeho vlastníctve.

4. Okresný súd rozsudkom č. k. 16C/77/2020-110 zo 4. februára 2022 žalobu zamietol. Po vykonaní dokazovania na zistený skutkový stav aplikoval § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 111/1990 Zb. o štátnom podniku v znení neskorších predpisov, § 3 ods. 1 a 2, § 120 ods. 2 a § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 31 ods. 1 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách (vodný zákon) účinného do 31. mája 2002 a § 48 ods. 1, 4 a 5 a § 49 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z. z. o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (vodný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len „vodný zákon“), z ktorých vyvodil záver o nedôvodnosti žaloby, keď pred posúdením naplnenia podmienok na priznanie nároku žalobcu na vydanie bezdôvodného obohatenia sa prioritne vysporiadal s námietkou nedostatku vecnej legitímácie žalovaného, ktorú považoval za dôvodnú. Uviedol, že žalovaný vystupuje vo vzťahu k majetku štátu len ako jeho správca, pričom koná v mene vlastníka majetku, t. j. Slovenskej, a nie vo svojom vlastnom mene. Keďže žalovaný je len správcom majetku štátu, nemohol sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť, pretože nie je vlastníkom predmetných stavieb – hrádzí, toto vlastníctvo prináleží jedine Slovenskej republike. Z tohto dôvodu okresný súd žalobu zamietol, keďže nie je daná v tomto konaní vecná pasívna legitímácia žalovaného, keďže tento nie je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, ktorej splnenia sa sťažovateľ v tomto konaní domáha. Ďalší dôvod na zamietnutie žaloby vzhliadol v tom, že aj keď žalobca v predmetnom konaní uplatňoval právo na vydanie bezdôvodného obohatenia ako jedno z oprávnení vlastníka, ide o nárok, ktorého priznanie by bolo v rozpore s dobrými mravmi, keďže sťažovateľ už pri uzatváraní kúpnej zmluvy v roku 2018 musel mať vedomosť o tom, že na predmetných nehnuteľnostiach sa nachádzajú hrádze (vodné stavby), a následne si aj skutočne uplatnil finančné výhody proti žalovanému, ktorý má tieto hrádze v správe, z čoho je zrejmé, že nekupoval tieto nehnuteľnosti, na ktorých sa nachádzajú hrádze, pre výkon poľnohospodárskej činnosti (ako to tvrdí), ale práve preto, aby si mohol voči štátu ako subjektu, ktorý vlastní tieto hrádze, následne uplatniť nároky z bezdôvodného obohatenia.

5. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, namietajúc nesprávnosť skutkových záverov a právneho posúdenia veci.

6. Krajský súd rozsudkom č. k. 11Co/147/2022-167 z 19. júla 2023 rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny, pričom v otázke pasívnej vecnej legitímácie v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia z titulu užívania cudzieho pozemku odkázal na závery uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019, rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33Odo 1405/2005 z 25. októbra 2005, ako aj odbornej právnickej literatúry (ELIÁŠ, J., BRIM, L., ADAMOVIČ, H. *Bezdvôvodné obohacenie*, Praha : Wolters Kluwer ČR, a.s., 2016. s. 252.).

7. Rozsudok krajského súdu sťažovateľ napadol dovolaním. Dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) vymedzil tým, že mu krajský súd nedal odpoveď na odvolaciu námietku týkajúcu sa jeho konania v rozpore s dobrými mravmi.

7.1. Dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľ videl v tom, že rozhodnutie krajského súdu záviselo od vyriešenia otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, a to či v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov žalobcu, na ktorých je vybudovaná stavba, je pasívne legitimovaný žalovaný alebo Slovenská republika.

8. Najvyšší súd s poukazom na právnu úpravu dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku napadnutým uznesením (ktoré nadobudlo právoplatnosť 21. augusta 2025) dovolanie sťažovateľa v časti, v ktorej namietal vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, odmietol podľa § 447 písm. c) CSP ako dovolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Preskúmaním rozsudku krajského súdu najvyšší súd síce prisvedčil sťažovateľovi, že nedostal primeranú odpoveď na jeho námietku týkajúcu sa porušenia dobrých mravov, avšak takúto vadu nepovažoval za spôsobilú v okolnostiach posudzovaného prípadu založiť namietanú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Uviedol, že súdy nižšej inštancie svoje rozhodnutia založili (predovšetkým) na závere o nedostatku vecnej (hmotnoprávnej) pasívnej legitimácie žalovaného, ktorý riadne, zrozumiteľne a podrobne odôvodnili, čo samo osebe postačovalo pre zamietnutie žaloby okresným súdom, resp. potvrdenie rozsudku okresného súdu krajským súdom.

8.1. V časti, v ktorej sťažovateľ namietal nesprávne právne posúdenie veci podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP v kontexte nastolenej právnej otázky, najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f) CSP ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP. Uviedol, že tu nešlo o prípad právnej otázky, ktorú by dovolací súd ešte neriešil v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ani o prípad, keď by sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP, pričom (rovnako ako krajský súd) odkázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019. Uviedol, že *ex officio* ingerencia dovolacieho súdu majúca za následok reštauráciu dovolacieho dôvodu s novým vymedzením jeho obsahu, patričným komentárom i hľadaním a označením vhodnej judikatúry dovolacieho súdu by mohla byť neprípustným súdnym zásahom narušajúcim samu materiálnu podstatu spravodlivého procesu. Z uvedeného plynie, že dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na vlastných domnienkach alebo predpokladoch, nemôže nahradzovať kvalifikovaný servis poskytovaný právnym zástupcom, lebo vymedzenie predmetu a rozsahu dovolania patrí do výlučnej sféry dovolateľa.

II.

Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti [čl. 127 ústavy a § 122 a nasl. zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] uvádza, že svoje tvrdenie o pasívnej legitimácii žalovaného opieral predovšetkým o ustálenú súdnu prax – rozhodnutia krajského súdu vydané v konaniach vedených pod sp. zn. 5Co/359/2014, sp. zn. 5Co/390/2016 a sp. zn. 3Co/63/2021, pričom jeho názor podporuje aj (zrušujúce) uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/39/2023 z 30. októbra 2024. Pokiaľ najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia

odkázal na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019, ktoré rieši diametrálne odlišné skutkové a právne okolnosti s odlišným právnym základom, zvolil nesprávny právny základ pre svoje rozhodnutie a vecne sa nezaoberal právnou otázkou nastolenou sťažovateľom. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bol podľa sťažovateľa porušený princíp právnej istoty, ako aj legitímne očakávanie sťažovateľa, že súd bude rozhodovať v obdobných veciach rovnako, čo je nepochybne obsahom práva na spravodlivý súdny proces.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/8/2024 z 25. júna 2025 (body 8 a 8.1.), ktorým mal byť porušený princíp právnej istoty, ako aj legitímne očakávanie sťažovateľa, že súd bude rozhodovať v obdobných veciach rovnako, a teda vo veci samej bude úspešný (bod 9).

11. Ústavný súd stabilne judikuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Otázku posúdenia prípustnosti dovolania vníma primárne ako otázku interpretácie (obyčajného) zákona, pričom v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa, samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

12. Zákonným limitom na posudzovanie obsahu podaného dovolania je § 440 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi. Tento postup súvisí s dôsledným zachovávaním dispozičného princípu a princípu právnej istoty, ako aj procesnej zodpovednosti strán za ochranu ich práv. Odstraňovanie nedostatkov rozhodnutia a konania jemu predchádzajúceho prostredníctvom opravných prostriedkov je v dispozícii strán konania (*Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M. a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. 2. vydanie. Praha : C. H. Beck. 2022. s. 1616 – 1620.*)

13. Viazanosť dovolacími dôvodmi znamená, že dovolací súd môže skúmať dovolacie dôvody len v rozsahu, v akom boli vymedzené, je teda viazaný tým, čo dovolateľ považuje za nesprávne (II. ÚS 277/2021). Ústavný súd pri preskúmaní rozhodnutí dovolacieho súdu z pohľadu posudzovania obsahu dovolania vyslovil, že úlohou najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho je pokúsiť sa autenticky porozumieť dovolateľovi – jeho textu ako celku (I. ÚS 336/2019, I. ÚS 115/2020, IV. ÚS 15/2021, IV. ÚS 253/2024), ale na druhej strane nemožno dotvárať vec na úkor procesnej protistrany (III. ÚS 278/2022). Ide o dialóg, ale nie o právnu pomoc (III. ÚS 580/2021, III. ÚS 198/2022). Nie je úlohou najvyššieho súdu „hádať“, čo povedal dovolateľ, ale ani vyžadovať akúsi dokonalú formuláciu dovolacej otázky. Proti nadmernému formalizmu pri posudzovaní procesných úkonov účastníkov civilného konania sa ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti vymedzuje (II. ÚS 135/04, III. ÚS 564/2021). V tejto myšlienkov

línií konštatuje, že procesný predpis (Civilný sporový poriadok) nevyžaduje, aby dovolací dôvod bol označený aj konkrétnym číslom paragrafu (§ 420, resp. § 421). Naopak, z § 431 ods. 2 a § 432 ods. 2 CSP vyplýva spôsob, akým je potrebné konkrétny dovolací dôvod vymedziť.

14. Vychádzajúc z uvedeného, osobitne z dôvodov ústavnej sťažnosti, ktorými je viazaný (§ 45 zákona o ústavnom súde), ústavný súd zameral svoju pozornosť na to, či najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľa podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil, prečo ho podľa § 447 písm. f) CSP odmietol ako dovolanie, v ktorom dovolací dôvod nie je vymedzený spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

15. Preskúmaním napadnutého uznesenia zistil, že najvyšší súd jasne uviedol, že tu nešlo o prípad právnej otázky, ktorú by dovolací súd ešte neriešil v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, ani o prípad, keď by sa odvolací súd mal odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

16. Už z rozsudku krajského súdu (bod 6) bolo sťažovateľovi známe, že v prípade užívania cudzieho pozemku bez právneho titulu umiestnením stavby na ňom je pasívne vecne legitimovaným skutočný vlastník stavby na cudzom pozemku, keď k jeho obohateniu dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva, ktoré zakladá jeho oprávnenie užívať stavbu. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom realizuje svoje vlastnícke právo. Z rovnakých dôvodov nie je podstatné ani to, či príp. komu prináša užívanie stavby zisk (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8Cdo/186/2018 zo 17. júna 2019).

17. Ak sťažovateľ následne v dovolaní proti rozsudku krajského súdu nenaformuloval právnu otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a od ktorej vyriešenia by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP, potom sa sám vystavil následku s tým spojenému, ktorý spočíva v nemožnosti uskutočniť meritórny dovolací prieskum, keďže hranice tohto prieskumu neboli vymedzené v súlade so zákonom (t. j. Civilným sporovým poriadkom v spojení s relevantnými ustanoveniami osobitnej právnej úpravy – vodného zákona).

18. Sťažovateľ naďalej presvedčený o tom, že žalovaný vykonáva právo nájmu cudzej veci, ku ktorej nemá uzatvorenú nájomnú zmluvu, čím sa na jeho úkor bezdôvodne obohacuje a je preto povinný vydať mu takto získané bezdôvodné obohatenie, vo vzťahu k existencii hrádzí – vodohospodárskych stavieb – ani v ústavnej sťažnosti nereflektuje, že povrchové a podzemné vody sú jedným zo základných surovínových zdrojov, tvoria dôležitú zložku prírodného prostredia a slúžia na zabezpečovanie hospodárskych a ostatných celospoločenských potrieb. Účelom vodného zákona [ale aj jemu predchádzajúceho zákona č. 138/1973 Zb. o vodách (vodný zákon) účinného do 31. mája 2002], z ktorých pri svojom rozhodovaní vychádzal okresný súd (bod 4), je všestranne chrániť vody pre ich nenahraditeľnosť a celospoločenský význam, plánovite riadiť ich odbery a iné nakladanie s nimi tak, aby sa zabezpečila rovnováha medzi spotrebou vody a kapacitou vodných zdrojov, starať sa o ich čistotu a najhospodárnejšie využitie, zabezpečovať ochranu pred povodňami a dbať pritom na ochranu prírody, rekreácie, plavby a na ostatné dôležité záujmy spoločnosti.

19. „Neexistencia právneho nároku na uzatvorenie dohody je ďalšou významnou skutočnosťou pre ktorú nemohla byť žalobkyňa úspešná a je potrebné ju chápať v dvoch rovinách, a to relatívnej a absolútnej. V prvej rovine, relatívnej, neexistuje právny nárok na uzatvorenie dohody žalovaným

len ako správcom vodného toku (nedostatok pasívnej legitímácie). V druhej rovine, absolútnej, neexistuje právny nárok na uzatvorenie dohody z dôvodu, že výkon práv a povinností správcu vodného toku podľa § 48 a § 49 zákona o vodách nemôže spôsobiť vznik nároku na vyplatenie finančnej náhrady. Činnosť pri výkone oprávnení a plnení povinností spojených so správou vodného toku nemožno chápať ako získavanie majetkového prospechu na úkor žalobkyne, preto nevzniká ani žiadny nárok na vyplatenie finančnej náhrady“ (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/43/2023 z 30. októbra 2024).

20. K tvrdeniu sťažovateľa, že legitímne očakával, že v danom spore bude úspešný, ústavný súd uvádza, že doktrína legitímnych očakávaní nie je absolútna, preto túto námietku nepovažuje za spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu.

21. Ústavný súd už vyslovil (PL. ÚS 12/05), že v súlade s tendenciami príznačnými pre modernú európsku konštitucionalistiku podlieha z hľadiska princípu právnej istoty ochrane aj tzv. legitímne očakávanie (*legitimate expectation, der Vertrauensschutz*), ktoré je užšou kategóriou ako právna istota. Štát, aj keď nekoná retroaktívne alebo nezasiahne do nadobudnutých práv, môže vertikálnym mocenským zásahom, napríklad náhlou, resp. neočakávanou zmenou pravidiel, na ktoré sa adresáti právnych noriem spoliehali, porušiť princíp právneho štátu. Ide o jeden z množstva konkrétnych výrazov princípu materiálneho právneho štátu, v ktorom sú všetci nositelia verejnej moci vrátane parlamentu podriadení ústave a jej princípom. Všeobecný princíp právneho štátu je kľúčový princíp, na ktorom je budovaný celý právny poriadok i celý systém fungovania nášho štátu. Znamená to, že tento princíp sa premieta bez rozdielu do všetkých oblastí spoločenského života. Ústavný súd ako orgán ochrany ústavnosti je povinný rešpektovať rámec právneho štátu, v ktorom je okrem iného garantovaná právna istota vrátane ochrany legálne nadobudnutých práv, ako aj legitímnych očakávaní, a tiež trvácnosť a stabilita právnych noriem, a je zakázaná svojvôľa v činnosti orgánov verejnej moci, parlament z toho nevynímajúc. V dôsledku posunu v nazeraní na ústavné princípy nastal posun aj v smere od formálneho chápania právneho štátu k jeho materiálnemu chápaniu, ku ktorému sa ústavný súd svojou judikatúrou zreteľne prihlásil. Pri formálnom chápaní právneho štátu sa ústavné princípy uplatňujú v limitoch ústavných textov aplikovaných na základe gramatických a formálnologických metód identifikujúcich obsah právnych predpisov. Takýto prístup znamená, že ak ústavný text napr. výslovne neustanovuje, že určité nároky sú neodňateľné, t. j. sú zaručené akoby „len“ zákonnými zárukami, možno potom „legalizovať“ akékoľvek zásahy štátu. Materiálne chápanie právneho štátu takýto prístup vylučuje.

22. „Materiálny právny štát stojí mimo iného na dôvere občanov v právo a právny poriadok. Podmienkou takejto dôvery je stabilita právneho poriadku a dostatočná miera právnej istoty občanov. Stabilita právneho poriadku a právna istota je ovplyvňovaná nielen legislatívnou činnosťou štátu (tvorbou práva), ale tiež činnosťou štátnych orgánov aplikujúcich právo.“ (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/1/2015 z 9. marca 2016).

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd posúdil napadnuté uznesenie najvyššieho súdu ako také, ktoré spĺňa ústavnoprávne požiadavky súdneho rozhodnutia, a keďže nezistil v jeho odôvodnení svojvôľu alebo arbitrárnosť, je možné uzavrieť, že nie je spôsobilé relevantným spôsobom zasiahnuť do základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

24. Ak sa sťažovateľ s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, táto skutočnosť sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok.

25. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. novembra 2025

Jana Baricová
predsedníčka senátu